

ELS NOSTRES SERVEIS DE VETERINARIA

La Ramaderia de Catalunya i l'organització dels seus Serveis, pel Dr. Lluís Salvans

I — Aspecte ramader de Catalunya

Abans d'emprendre la tasca d'estructurar una organització de Serveis Tècnics per a la ramaderia de Catalunya sigui'ns permès, a manera de preàmbul, una breu disquisició de la condició del territori de Catalunya com a país ramader.

Catalunya no és pas en el sentit tradicional del mot una població ramadera, puix que li manquen boscos, prats, latifundis, herbeis, en una paraula: terrenys de pastura. Solament les vessants del Pirineu i ben poques de les nostres muntanyes reuneixen condicions de pasturatge. I fins en elles el fred i la neu n'aparten el bestiar la major part de l'any. Tampoc a l'hivern hi brota l'herba.

Per altra part, l'herba i els redalls que hom pot recollir-hi a l'estiu són insuficients per a alimentar el bestiar tancat en els estables durant els inacabables hiverns de muntanya.

Heus aquí, doncs, que els ramaders de muntanya durant l'hivern es veuen obligats a recórrer a altres comarques per tal de procurar-se alfals, fulla d'olivera, cibada, erb, etc., segons l'espècie de bestiar que criïn. Bona part, però, del bestiar de muntanya, especialment les ovelles i les cabres, han de baixar a les esplanades de les nostres comarques on pasturen en els camps, rostos i reguers. Així i tot, el bestiar de muntanya passarà els hiverns molt magres i no pot donar el rendiment que caldria.

Hi ha, en les nostres muntanyes, indrets o contrades de temperatura menys crua, on hi pastura el bestiar durant els rigors de l'hivern; però aquelles vaques, ovelles, egües, burres i porcs, que hi pasturen, més que menjar el que fan és prendre el sol; puix que aquella altura i temperatura no són adequades per a la vegetació més que cinc o sis mesos a l'any.

Catalunya té, però, a les vessants de les nostres muntanyes, comarques àmpliament esteses damunt un subsòl foncal i fresc, i un sòl fèrtil i treballat, que produeixen una exuberant agricultura i paral·lelament amb ella una major producció ramadera. Algunes d'aquestes comarques estan afavorides pels regadius, la qual cosa fa possible que llurs explotacions agrícoles i pecuàries siguin més intenses i constants.

Catalunya, repetim, no té condicions naturals per a una ramaderia florent. Catalunya no té prou terrenys de pastura i ha de valer-se del conreu per a alimentar el bestiar. Així i tot, no es basta per a proveir-se a si mateixa de carn, llet, ous i llurs derivats.

Per tal de nivellar aquest desequilibri deficitari, que li costa prop de 200.000.000 de pessetes anyals, li cal augmentar considerablement la seva producció ramadera.

Per a aconseguir això és menester, abans que tot, que l'agricultura intensiva li procuri amb regularitat majors quantitats de matèria prima a bon preu. És precis, també, de disposar d'un organisme tècnic capacitat per al desenvolupament racional de la ramaderia catalana.

II — Catalunya poble ramader

Des del punt de vista de producció, Espanya és considerada com un país agro-pecuari, i d'Espanya, Catalunya, com un poble industrial.

Catalunya, closa dintre el reduït espai de 32.000 quilòmetres quadrats; ço és, contenint solament la quinzena part del territori espanyol, té aproximadament la cinquena part del cens pecuari d'Espanya.

D'on resulta, que, Catalunya, poble eminentment industrial, és una de les regions hispàniques de major producció ramadera.

La ramaderia de Catalunya representava en la nostra economia, abans del 19 de juliol, un valor de 1.000 milions de pessetes, (mil milions). Llur producció anyal era de 65.000.000 de quilos de carn, que hom valora en 250 milions de pessetes; 200.000 tones, ço és, 200 milions de litres de llet, que representaven un valor de 100 milions de pessetes, uns 300 milions d'ous, el valor dels quals és 75.000.000 de pessetes. I encara no esmentem el consum de carn d'aus, conill i caça; i tampoc d'altres productes de la ramaderia, com són les pells, llana, etc.

La situació deficitària de la nostra ramaderia no hem d'atribuir-la, doncs, a la nostra manca de capacitat productora, ja que obeeix principalment a la densitat de la població i a la manca de condicions ramaderes del nostre esquitit territori.

Qui observi serenament la situació actual de la ramaderia catalana i de les indústries d'ella derivades, comprendrà que és necessari ajuntar la col·laboració, l'esforç i la voluntat de tots per a poder assolir que la nostra ramaderia produeixi carn, llet, ous i subproductes en quantitat suficient per al proveïment del nostre poble.

III — Vincles entre la ramaderia i l'agricultura

En l'ordre biològic, la ramaderia i l'agricultura són dos elements importantíssims de la nostra riquesa nacional que conviuen indefectiblement vinculats per un imperatiu de la Naturalesa: l'agricultura crea i proporciona l'aliment del bestiar; ço és, la matèria prima que la indústria ramadera transforma en carn, llet, ous, cuiros, etc., per l'avitualment del nostre poble; i la ramaderia retorna a l'agricultura adobs orgànics i energia motriu, factors indispensables per al cultiu de la terra. En l'ordre social, hom no comprèn com seria possible la vida en una llar camperola, sobretot muntanyenca, sense la cria de bestiar.

I heu-vos ací, que tantost com hom intenta d'escometre el problema ramader a Catalunya, ensopega amb el greu problema de la seva agricultura, endarrerida i insuficient.

Vet aquí, doncs, que per endagar el problema de la nostra ramaderia, ens cal, si no abans, alhora, impellir la nostra agricultura vers una finalitat zootècnica. Vers una indústria ramadera que proporcioni carn i llet suficients per al proveïment del nostre poble.

Aqueix mateix vinculatge entre la ramaderia i l'agricultura indica d'una manera implícita que els organismes tècnics d'ambdues ciències han d'actuar ben compenetrats, coordinant llurs activitats professionals vers un fi social comú.

Malgrat que tantost com hom parla d'estructurar els Serveis de ramaderia surtin a la palestra agrònoms i veterinaris, reclamant belligerància i prioritat tècnica, i amb la qual cosa poden originar-se fregaments entre ambdues professions, creiem que ço és fruit o conseqüència